

fælde, hvor Udredelsen af disse Udgifter til Befordring kommer til at falde paa Folk, som daarlig har Raad til at betale. Men de vil vel da i de fleste Tilfælde se at faa afviklet deres Sager i Tide, saa at de undgaar hele Forretningen og dermed ogsaa disse Udgifter, som kan være ret store i Forhold til det lille Beløb, de skylder. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Trier: Alle Partier er jo enige om at spare, hvor der kan spares, og jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at det Lovforslag, vi her behandler, vil bidrage til at spare Statskassen for en Del Penge. Men Spørgsmaalet er, om det som Helhed vil virke besparende for Befolkningen. Jeg gaar ud fra, at Forholdet har været saaledes, at hvis der foretages et Par Fogedforretninger ude i et Sogn, har naturligvis den vedkommende Dommer eller en anden Embedsmand, der har foretaget dem, kun beregnet sig een Kørselsgodtgørelse. Men vil Resultatet nu blive, at der vil blive beregnet dobbelt Befordringsgodtgørelse ud til det vedkommende Sogn? I saa Fald bliver det nok en Besparelse for selve Statskassen, men ikke en Besparelse for Befolkningen som Helhed. Som allerede den højtærede Minister har sagt, blev der fra vor Side i Landstinget stillet Forslag om, at det kun skulde gælde Forretninger, der begæredes af private Personer, ikke Forretninger, der begæredes af offentlige Myndigheder. I sidste Fald vil det jo ikke betyde andet end en Flynning fra en Udgiftspost paa et Sted til en Indtægtspost paa et andet. Reelt bliver der ikke nogen Besparelse for Staten, og det kan komme til at betyde en Forskubelse af Udgiften fra Staten til Kommunen. Saa vidt jeg forstod, kunde den højtærede Minister godt forstaa den Indvending, der i Landstinget blev gjort fra vor Side; men han gjorde opmærksom paa, at det formelt maatte formes paa en anden Maade, særlig maatte § 2 ændres. Men kunde Ministeren nu ikke tænke sig, at der blev foretaget en Ændring her i Tinget i saa Henseende? Jeg vil gerne spørge Ministeren, om han kunde tænke sig at tage hele Spørgsmaalet om Befordringsgodtgørelse for Embedsmænd op til Behandling. Jeg tænker her særlig paa en anden under ham sorterende Gruppe Embedsmænd, Embedslægerne. Jeg ved, at der ofte er diskuteret om, at deres Befordringsgodtgørelse er noget ganske ejendommelig. Thi samtidig med at de

foretager deres Embedsrejse, foretager de maaske et Besøg i privat Praksis, og Resultatet vil da meget hyppigt blive, at de baade kan faa Godtgørelse hos deres Patient og ogsaa af det offentlige for den Forretning, de foretager. Jeg vilde anse det for overmaade sundt, om vi kunde komme ind paa en Diskussion om hele dette Forhold. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at stille sig velvilligt overfor det Synspunkt, der blev gjort gældende fra socialdemokratisk Side i Landstinget.

Sven: Jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag. Vi kan tiltræde selve Principet, at de Folk, der ønsker disse Forretninger foretaget, ogsaa betaler de dermed forbundne Udgifter. Noget andet er, om det var muligt, at man søgte med Hensyn til den Maade, hvorpaa Fogedforretningerne udføres — og jeg tænker særlig paa de Fogedforretninger, der drejer sig om at foretage Udlæg —, at komme ind paa en noget anden Praksis end den, der nu anvendes. Det har hidtil været saaledes, at man i visse Jurisdiktioner kunde faa tilsagt Rekviritus til at møde paa selve Kontoret, saa at man eventuelt undgik den udgaaende Forretning. Det er mig bekendt, at i nogle af de omkring København liggende Jurisdiktioner har denne Fremgangsmaade været praktiseret i en længere Aarrække til stor Behagelighed for de paagældende Parter, idet man dels sparede Retsbetjentene for at foretage disse tidsspildende, udgaaende Forretninger og dels ogsaa sparede de paagældende Rekvirenter for Udgifter, saafremt det viser sig, at der ikke er nogen Basis for en Fogedforretning, at der ikke er noget at gøre Udlæg i. For nogen Tid siden har man imidlertid indført en Ændring paa dette Punkt. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister, naar han faar Ordet, vil udtale sig om Grunden til denne Ændring i den hidtilværende Praksis. Nu vil man nemlig ikke tilsige de paagældende, uden at det fulde Gebyr erlægges med det samme. Dette er ganske vist en Praksis, der har været her i København, særlig i Københavns By, hvorimod man baade paa Frederiksberg og i Nordre og Søndre Birk har kunnet faa de paagældende tilsagt. Det er beklageligt, at man nu er gaaet over til en anden Fremgangsmaade, og jeg haaber, at man, naar man nu lægger denne forøgede Byrde paa Befolkningen, vil vende tilbage til den tidligere Praksis, som har